

И още същата вечер, когато слънцето потъваше сред огнени кълба зад далечните борови гори, от Орлов камък, от там дето някога Орфей пасеше малкото си стадо, се понесе чудна, бодра, упоителносладка песен. Върховете, горите, долините, дърветата, тревите — всичко като че ли се приповдигна изненадано и засмяно. Отдавна, много отдавна такива песни не бяха слушани в сглъхналата планина.

Орфей разказваше със свирката си на бедните трудови планинци за своите мъки в дворците на най-богатия владетел, за лицемерието и подлостта на ограбниците около този владетел, за бягството си и за глупавите и лениви съгледници, които са го завардили за да го пленят и отново да го върнат в оня гнил и омразен свят. Орфей зовеше на протест и борба, и неговият зов отекваше в сърцата на бедните планинци.

Пазачите и съгледниците, които бяха изпратени да го завардят и заловят, се гледаха като гръмнати. Да, свиреше той! Нека почака — те ще обиколят цялата планина, ще пребродят всяко кътче, но ще го заловят и ще го отведат в столицата. Такава е заповедта на техния владетел. И те се насочиха запъхтени към Орлов камък. Но когато стигнаха горе, канарите отекваха само величествената бунтовна песен, която се разнясаше от срещните върхове.

Пазачите и съгледниците се върнаха в селището подкосени от гняв и безсилие. Те свикаха планинците и от името на най-богатия и най-силния владетел им заповядаха да завардят цялата планина и да пленят непокорния свирец. Хората изслушаха мълчаливо строгото нареждане, и, наведени и нацупени, се разпръснаха на различни посоки.